

Laulan
Lapsille
Iloksi

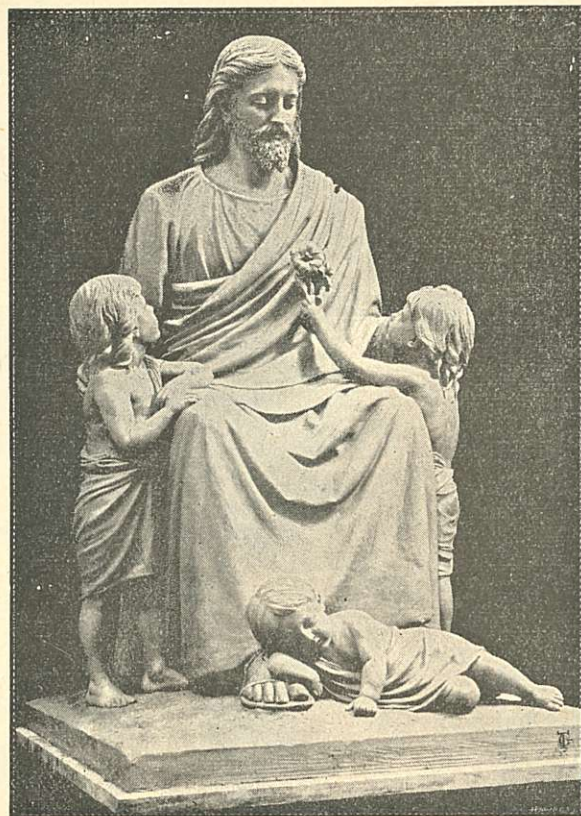

Karjalan Kirjakaupan Lasten Kuvakirja I.

Hinta 60 p.

"LAULAN LAPSILLE ILOKSI"

"SALLIKAA LASTEN TULLA MINUN TYKÖNI,
JA ÄLKÄÄ KIELTÄKÖ HEITÄ, SILLÄ SENKALTAISTEN
ON TAIVAAN VALTAKUNTA"

SORTAVALA
KARJALAN KIRJAKAUPPA-
JA KUSTANNUSLIKE

JOENSUU 1902
POHJOIS-KARJALAN KIRJA-
PAINO-OSAKEYHTIÖ

Lapselle.

(Suomenno8.)

Kun päiväyt kirkas lapsuus
Sinulle hymyää,
Niinkuin ei sitä koskaan
Vois pilvet himmentää,
Sä silloin syömmes nuoren
Jo anna herrallen;
Hän kutsuu sua, kuule,
Sylinsä avaten!

Jo joudu, ettei päivä
Se vaihdu yöksi pois,
Ja synti leimaa painaa
Sun otsallesi vois.
Kas lasten Paimen parhain,
Ystävä pienoisten,
Sua suojaa myöhään, varhain,
Äin' päiviin vanhuuden.

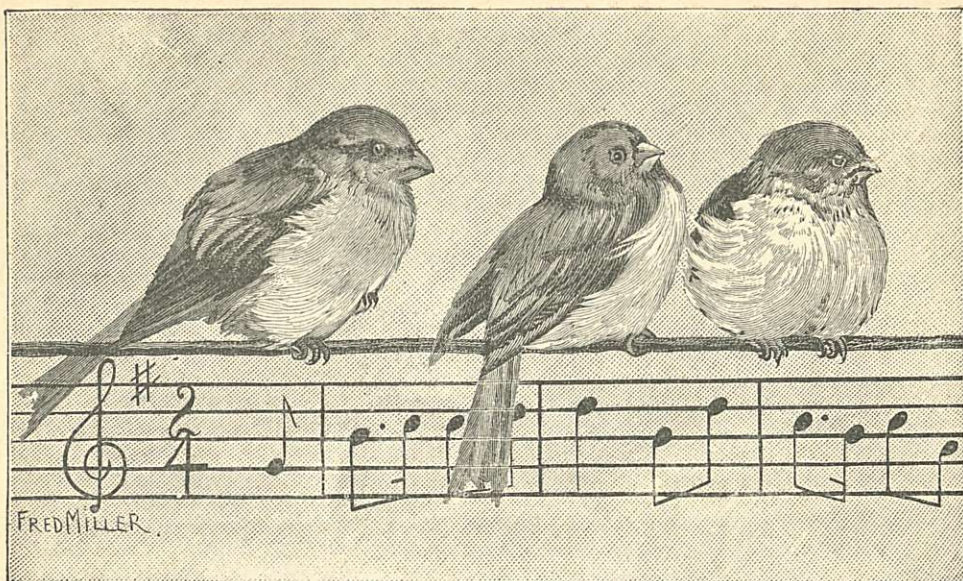
Siis riennä, lapsi, riennä
Nyt luokse Jesuksen!
Onnessa häneen turvaa
Myös alla murheitten!
Hän kiusaukset poistaa
Ja torjuu vaaratkin,
Ja viimein sinut kantaa
Hän Isän kotihin.

S. S.

Aili ja hänen ystävänsä.

Pikku lintuin laulu.

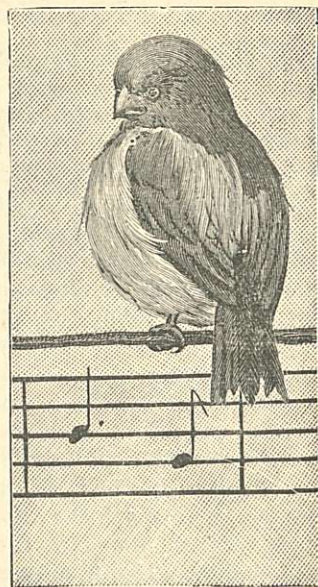
»On koti kullan kallis, on parhain paikka maan»,
Niin lauloi emo ennen, mua hellin hoitaissaan,
Ja nytpä elon tiellä sen kyllin nähdä sain:
On koti kullan kallis, on parhain paikka ain'».

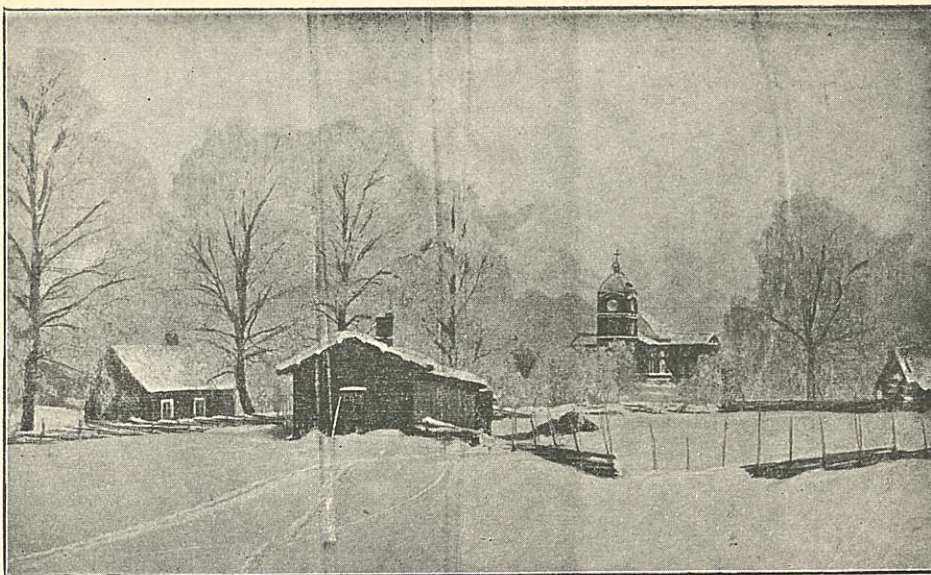
»Kun kerran loitommaksi ma lensin kedollen,
Mua hätyytteli lapset kivillä heitellen.
Ma lensin, lensin joutuin ja pääsin kotihin,
On koti kullan kallis, on paikka parahin».

»Kun tuolla metsikössä mä istuin oksalla,
Niin hiipi kissa julma, mua tahtoi siepata:
Hyi, kuinka kiihui silmä, — mä säikyin kuollaksein...
En koista kauas lennä, sen päätöksen mä tein».

Myös lapsi armahille ei paikkaa rakkaampaa,
Kuin koti, missä turvan ja hellän hoidon saa.
Siis siunaa, Isä taivaan, mun kotin armahin,
Se mulle kullan kallis ja paikka parahin.

H. S.

Jumalan ääni.

Heikki oli kahdeksan vuoden vanha, kun! hän! eräänä ihanana sunnuntaiaamuna kulki isänsä kanssa kirkkoon. Talvinen aamuaurinko levitti kultiaan niin ihanasti yli metsän ja kylän, yli kumpujen ja aukeiden kenttien ja Heikin pikku sydän oikein laajeni raikkaassa Jumalan luonnossa kulkiessaan. Kirkossa taasen papin sanat, virren veisuu ja urkujen soitto ylensivät hänen mieltään.

Jumalanpalveluksen päätyttyä lähti isä pappilaan asioille ja Heikki sai suorittaa paluumatkan yksin. Tiellä kohtasi häntä koko liuta kylän poikia, jotka olivat hankkeissa lähteä metsään tilhiä pyydystelemään. »Lähde mukaan, Heikki», kehoittivat he yhdestä suusta. Heikki epäröi hetkisen, mutta sitte oli kuin olisi joku hänelle kuiskan-

nut: »Muista lepopäivää, että sen pyhittäisit!» Empimättä vastasi senvuoksi Heikki: »En tule!»

Kotiin tultuaan kertoi Heikki juurta jaksaen tapahtuman äidilleen. Kyöneleet herähtivät äidin silmiin, kun hän, sulkien poikansa syliinsä, lausui: »Ihmiset kutsuvat tätä ääntä omaksitunnoksi; minä kutsun sitä mieluummin Jumalan ääneksi. Jos otat sitä ääntä kuullaksesi, niin tulee se yhä selvemmäksi ja kuuluvammaksi ja varoittaa sinua vääriltä teiltä; mutta jos suljet korvasi siltä ääneltä, etkä ole sille kuuliainen, niin se vähitellen hiljenee ja lopuksi vaikenee jättäen sinut kulkemaan oppaatta. Tämän äänen kuulemisesta riippuu koko elämäsi juoksu.»

Rampa Liina ja hänen weikkonsa.

Muutamassa perheessä oli kuusi lasta, kolme poikaa ja kolme tyttöä. Näistä oli Liina-niminen tyttö sangen heikko ja kiwuloinen, jopa wallan rampa. Kun toiset lapset juoksentelivat iloisissa leikeissä pihalla ja metsässä, niin täytyi Liina-paran istua yffin. Toisinaan oli hänellä joku kirja towerinaan, toisinaan istui hän waan hiljaiseen mietiskelyyn wanjonneena.

Tämä alkoi sangen suuresti surettaa Wille-weikkoa ja herätti hänen tunteellisessa sydämessään syvän säälin. Senwuoksi otti hän tawaksi istua sairaan siskonsa luona toisten leikitellessä ja koetti voimiansa mukaan ilahduttaa siskoansa. Hän leikkeli sairaalle paperi-kuvia ja tefi pieniä pahwi-töitä, joissa hän olifin sangen näpperä.

Usein toiset lapset nauroiwat Willelle, joka siscon tähden unhotti iloiset leikit, mutta Wille ei siitä wälittänyt. Hänen suurin palkkansa oli Liina-siscon iloinen, onnellinen katse ja tyytyväisyys, kun hän hiljaa siwollen Willen postkia lausui: „Sinä, Wille, olet tuitenkin paras kaikista, finä olet minun hywä, ystäwällinen enkelini!“

Wihdoin otti hywä Jumala pienen sairaan Liina-siscon luokseen. Vielä kuolinwuteellaan hän sydämmellisesti kiitti Willeä hänen rakkaudesta ja itsensä uhraamaisuudesta — fitte hän suloisesti nukahti ja enkelit kantoiwat hänen sielunsa taiwaaseen, jossa ei enään ole kipua eikä sairautta. Wille kaipa siwästi hywää lempeää Liina-siskoaan, mutta löysi loh-dutusta siinä tiedossa, että Liina-siskolla nyt oli parempi olla kuin ennen maan päällä.

Toiset siskot sitawastoin katuiwat katkerasti, että oliwat laiminlyöneet niin monta tilaisuutta tuottaa siskolleen iloa ja loh-dutusta.

Mikää, lapset, koskaan laiminlyökö pieniä rakkauden ja ystäwällisyyden osoituksia niin wähäpätöisiltä kuin ne näyttäwätkin. Muistakaa tätä Wapahtajan sanaa: „Sen kuin te olette tehneet yhdelle näistä vähimmistä minun weljistäni, sen te teitte minulle.“

„Hän on antanut käskyn enkeleillensä sinusta, että he kätkevät sinut kaikissa teissäsi.“

Ps. 91: 11.

„Minähän olen lapsi.“

„Kas, Helmi! se täällä tulla teiputtelee ja ykfin suuressa synkässä metsässä. Etkö ensinkään pelkää?“ Näin kysyi vanhempi waimo pieneltä tytöltä, joka ilta-hämärässä oli kulkenut koppineen sateen metsän halki.

Helmi oli hurstkaiden vanhempain lapsi ja waimoka vasta kahdeksan vuoden vanha, niin oli hän kumminkin jo oppinut tuntemaan maailman Wapahtajan ja turvaamaan Häneen.

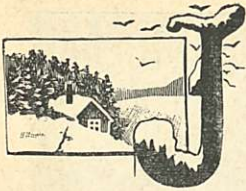
„Pelkääntkö“, kysyi hänen wuoksi hämmästyen, „mitäs minä pelkäisin?“

„Pimeässä metsässä on usein pahoja eläimiä, wieläpä pahoja ihmisiäkin“, wastasi waimo.

„Mutta minähän olen lapsi, ja rakas Wapahtaja rakastaa lapsia ja lähettää enkelinsä suojelemaan heitä, ett'ei heitä mikään woi wahingoittaa“, lausui Helmi wakuuttawasti.

Pikku lukijani, ettekö tefin tahdo oppia Helmin lailla uskomaan ja turvaamaan rakkaasen Wapahtajaan?

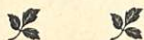

Jesus kävi kaikkia kaupungeita ja kyliä ympäri, ja saarnasi valtakunnan evankeliumia ja paransi kaikkinaisia tauteja.“

Jesus kävi ympäri, saarnasi, paransi sairaita. Niin teki Jesus vaeltaessansa lihansa päivinä maan päällä. Onko hän nyt muttunut? Ei suinkaan. Nytkin hän vaeltaa ympäri ei ainoastaan kaupunkia ja kyliä, vaan pysähtyy hän vielä jokaisen sydämenkin ovella, kolkuttaa ja pyytää päästä sisälle meitä läsnäolollaan siunaamaan. Katso, kuinka lempeästi hän laskee parantavan kätensä sairaan lapsen päälle kuvassamme! Me olemme kaikki sairaita. Synti on haavoittanut sydämemme. Mutta yhtä helppoa kuin Jesuselle on parantaa ruumiillista sairautta, yhtä helppoa on hänelle puhdistaa sydämemme synnin saastasta. Ja yhtä suurella rakkaudella ja lempeydellä hän on valmis laskemaan siunaavan kätensä sinunkin pääsi päälle ja lausumaan sinulle: Poikani, tyttäreni, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi!

Varpunen.

*Oksallansa varpunen
istuu, istuu hiljaa,
itseksensä tuumaillen,
syö hän kesän viljaa.
— Varo, varo varpunen,
sua haukka etsii!*

*Ystäviään katsoo hän,
eikä vaaraa muista;
haukka päällä räystähän
vaanii tuiretuista.
— Varo, varo varpunen,
sua vaara uhkaa!*

*Eipä kuule varpunen,
pihan pihlajassa.
kuinka sille huutelen,
tuvan ikkunassa:
— Varo, varo varpunen,
sua surma pyytää!*

*Räystähältä syöksähtää,
alas julma haukka,
Onnetonna kynsiin jää
hälle varpu-raukka . . .
— Miks'et kuullut varpunen,
varoituksen ääntä!*

v. J.

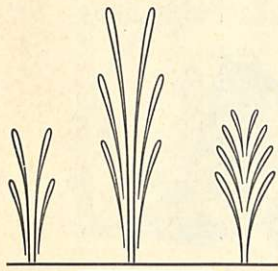

Kaksi kumppania.

Tuolla riippakoivun alla,
Niemen kainalossa,
Muinoin kaksi kumppanusta
Eli sovinnossa:
Toinen Halli luppakorva,
Toinen pikku Maikki.
Rumut illat yhtenäsä
Kesti heillä leikki.

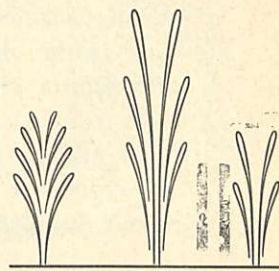

Ken voi kaikki kertoella
Ilot ystäväysten,
Kun he vierä ruohikossa
Aina vieretysten?
Toisinaan taas kilpaa juosten,
Että tomu tuiskii:
Halli eellä, Maikki seuraa,
Että hiukset huiskii.

Öin ja päivin luopumatta
Ovat toisistansa,
Yhdess' aina leikkiessä,
Niinkuin toimissansa;
Yöllä Halli uskollisna
Maikin luona makaa,
Maikki päiväll' ystävälleen,
Makeisia jakaa.

(Pääskysestä.)

Liisa, Martti ja Maija
saunanporstuassa ka-
loja onkimassa.

„Pohetahan, potketahan,
Ve'etähän, vennätähän,
Saa'ahan kaloja kyllin,
Jhveniä, ahvenia,
Tuimena, taimenia,
Lahnoja, lohikaloja,
Raikkia ve'en kaloja“.

(Stalewala.)

„Meripä näkyvi meille
Meri meidän ikkunoihin,
Meri ennenkin elätti,
Meri syötti, meri juotti,
Meri saatti saappahisin
Pojat kenkähän - kovahan“.

(Ranteletar.)

„Hyvä on lapsen lassa olla
Hyvän vanhemman varassa;
Ikävä isättä olla,
Outo äidittä eleä,
Vaiwa suuri vanhemmatta:
Pimeä isoton pirtti,
Sokia emoton soppi,
Vaikka kuu kumottakohon.

(Ranteletar.)

Tähdet.

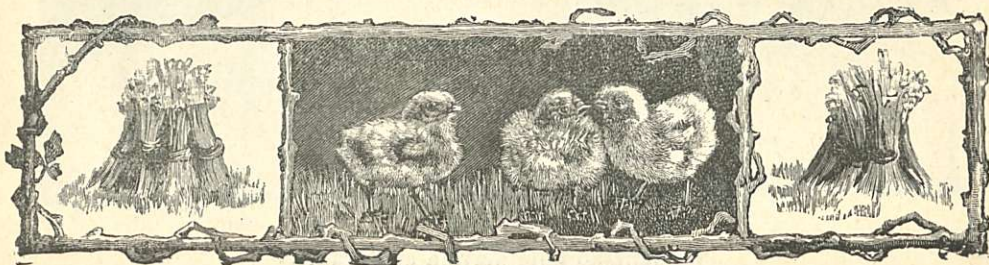
(Mukaelma F. M. Franzénin runosta.)

Pikku Fanni hymyillen
Katsoi tähtitaivaasen:
„Tähdet Herran silmiä
Ovat lempeitä!“

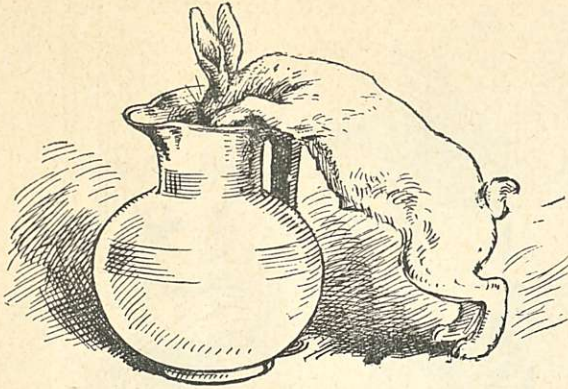
„Täälläkin on Jumala!
Näätkö kedon kukkia!
Taivaan Isä niissäki
Meitä katsovi.“

„Äiti nytpä tiedänkin,
Mistä kaikkein selvimmin
Loistaa taivaan valoa:
Äidin katseesta.“

»Mahtanetko sinä kelvata syötäväksi?»

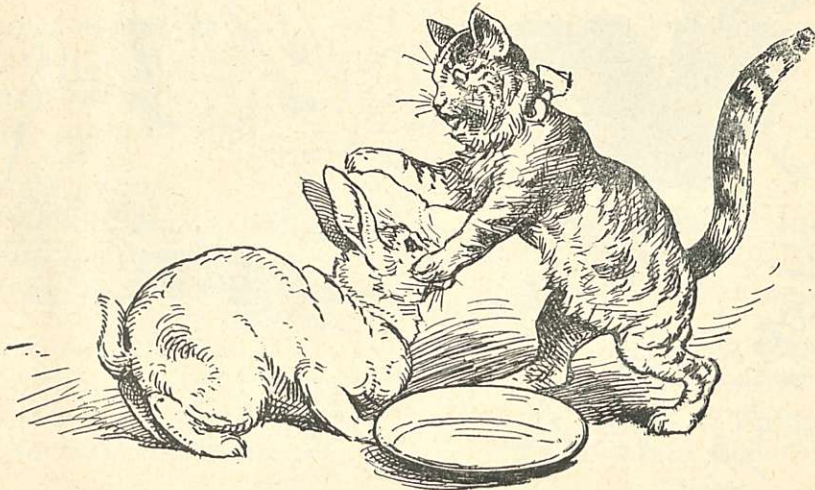

Ruthin ja Rakelin kaniini.

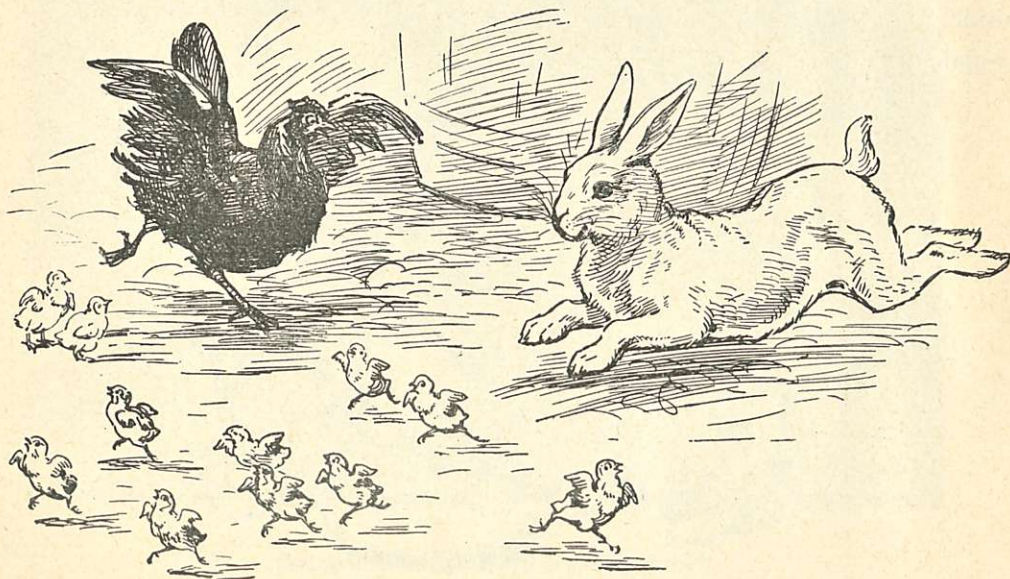
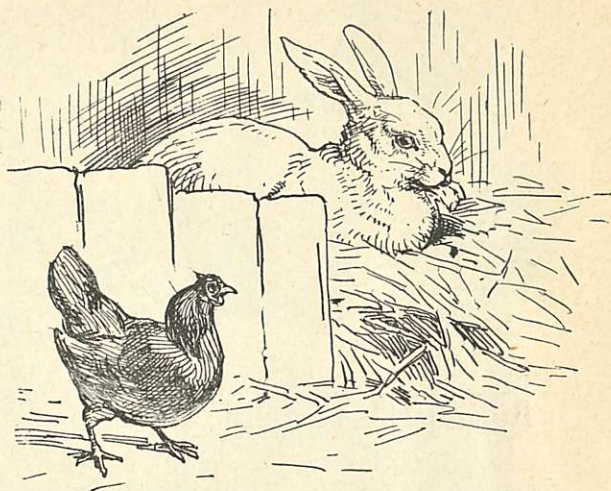
Tämä pupu, jonka kuvan tässä näette, on muita vähän merkillisempi. Kuulkaapa sen elämän tarua.

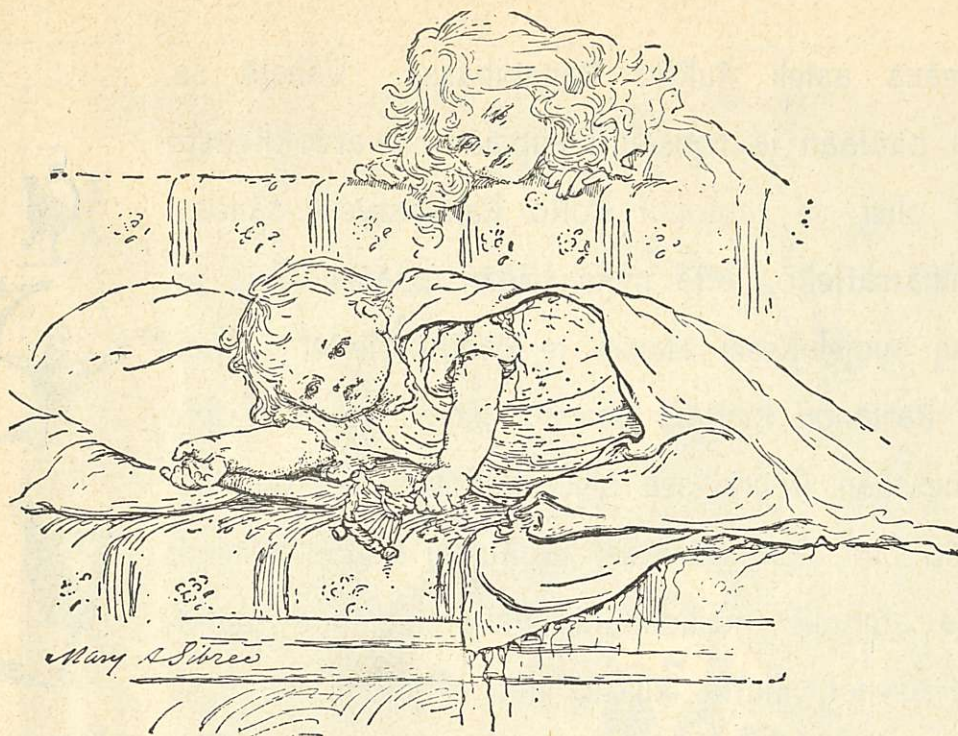
Ruth ja Rakel, muutaman lähetyssaarnaajan lapset Jerasalemissa, olivat saaneet kaniinin lahjaksi ja hoitivat sitä hellästi. Joka päivä tarjosivat he sille tuoreita vihanneksia, joista kaniinit niin paljon pitävät. Mutta kun lapset lupa-ajaksi matkustivat Jerikoon muutamaa

lasten kotiin arapialaislapsia varten, niin päätettiin lähettää kaniini mukaan, ja arvatkaapa minkätähden? Sentähden, että arapialaiset lapset, jotka yleensä suurella julmuudella kohtelevat eläimiä, totuisivat olemaan niille ystävällisempiä nähdessään miten hellästi kristityt lapset eläinten kanssa seurustelevat. Kaniini liikkui senvuoksi usein sangen vapaasti kaikkialla. Kun sitä janotti saattoi se toisinaan hypätä pesupöydälle juomaan pesukannusta. Ainoa, joka sitä ei suvainnut oli talon kissa, joka heti tarttui pupun korviin, kun se milloin uskalsi mennä sen ruokakupista maistelemaan. Lienee kissakin noudattanut maan lasten tapoja.

Ploisena ja vapaana vietti kaniini kesäänsä Jerikossa, mutta Ruthilla ja Rakelilla oli suuri huoli sitä vartioidessa, sillä se alkoi tehdä sangen paljon pahaa puutarhassa. Milloin tavattiin se näet hedelmäpuita kuorimassa, milloin oli se piiloutunut porraskäytävää siimestävien köynnöskasvien varjoon ja puri poikki niistä varren toisensa jälkeen. Kaniini näette ei ole mikään hyvä puutarhuri. Mutta kun se teki pahimman kepposensa, meni kanakopin alueelle, söi siellä kanoille varustetut vihannekset ja sitten kanamuorin lähestyessä syöksähti säikähtyneenä suoraa päätä kananpoikaparveen ja polkaisi hädissään pahasti muutamia noista pienokaisista, jotka tuskin olivat kuoresta kerinneet päästä, niin silloin Ruth ja Rakel sulkivat sen rangaistukseksi muutamiksi päiviksi navettaan. En tiedä paraniko pupu tavoiltaan tämän jälkeen.

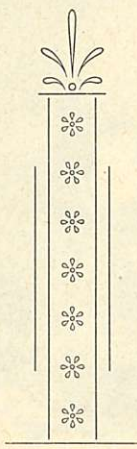

Tuutulaulu.

*Nuku lapsi rauhassa
unen untuvilla,
ällös unta karkoita,
sä päivän murehilla.*

*Nuku, sillä unonen
mielen virkistääpi,
ulkopuolle tuutusen
nuo päivän surut jääpi.*

*Nuku, äiti tuudittaa
omaa pikkulastaan,
Luoja unen lahjoittaa
taas sulle taivahastaan.*

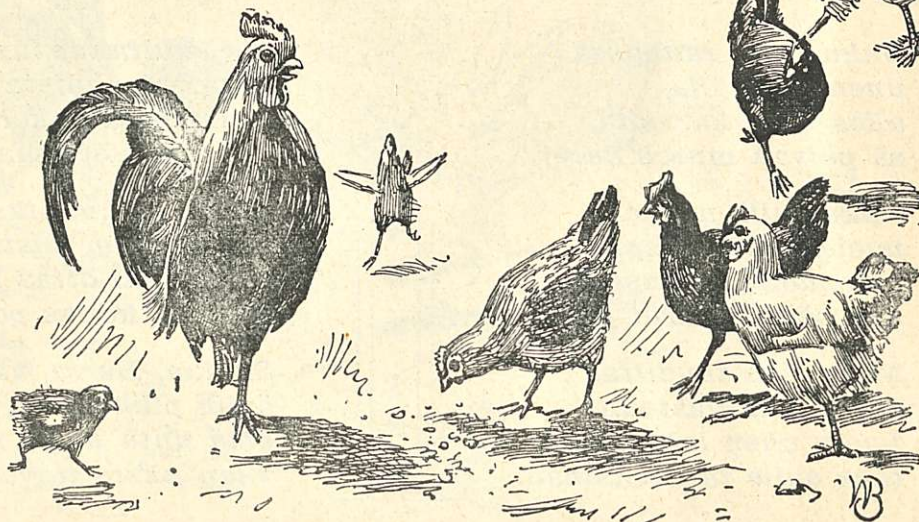
*Näe, kultanuppunen,
unta taivahaista
asunnoista enkelten
ja kaunihista maista!*

*Nuku, pikku, siksi kun
aurinkoinen loistaa;
silloin äiti ottaa sun
ja unen kauas poistaa.*

*Siunaa, Herra, varjele
äidin pikkulasta,
että unta näkis se
vaan yksin taivahasta!*

V. J.

Ylpeänä asteli kukko kanapihassa. Välistä se nosti päätään ja ropsautti siipiään niin arvokkaasti kuin olisi se tahtonut koko kanaparvelle sanoa: „Ymmärrättekö, että minä teidän pääanne olen, ja minun suojelukseni alaisia te kaikki olette“. Kun sitte kartanon keittäjä ilmestyi pihalle ja heitti ohimennessään kourallisen jyvää kanoille, niin parkasi kukko heti: kukkokiekaa! ja kutsui kaikki alamaisensa aterialle. Silloin kiiruhtivat paikalle suuret sekä pienet, mutta kukko itse ei jalomielisyydessään maistanut ainoatakaan jyvää, ennenkuin koko perhe oli koolla.

Lapset syöttävät kaniineja.

Pikku Annikki.

Pikku Annikki oli äitinsä ainoa lohdutus ja ilo. Äiti oli näet leski ja Annikki hänen ainoa lapsensa. Oi, kuinka äidin sydän iloitsti ja hänen mieltensä murheellisuutensa hetkinä wirtistyi, kun Annikki lapsellisesti sirtutellen kietoi pyöreät käsivartensa äidin laulaan ja painoi pehmeät poskensa äidin poskia vastaan ja sitte iloisesti huudahti: „Pikku äiti, pikku äiti, oi kuinka kiltti sinä olet, sinä olet paras ihminen maailmassa“.

Mutta Annikin pulleet postet alkoivat vähitellen käydä talpeiksi, hänen käsivartensa ohuiksi

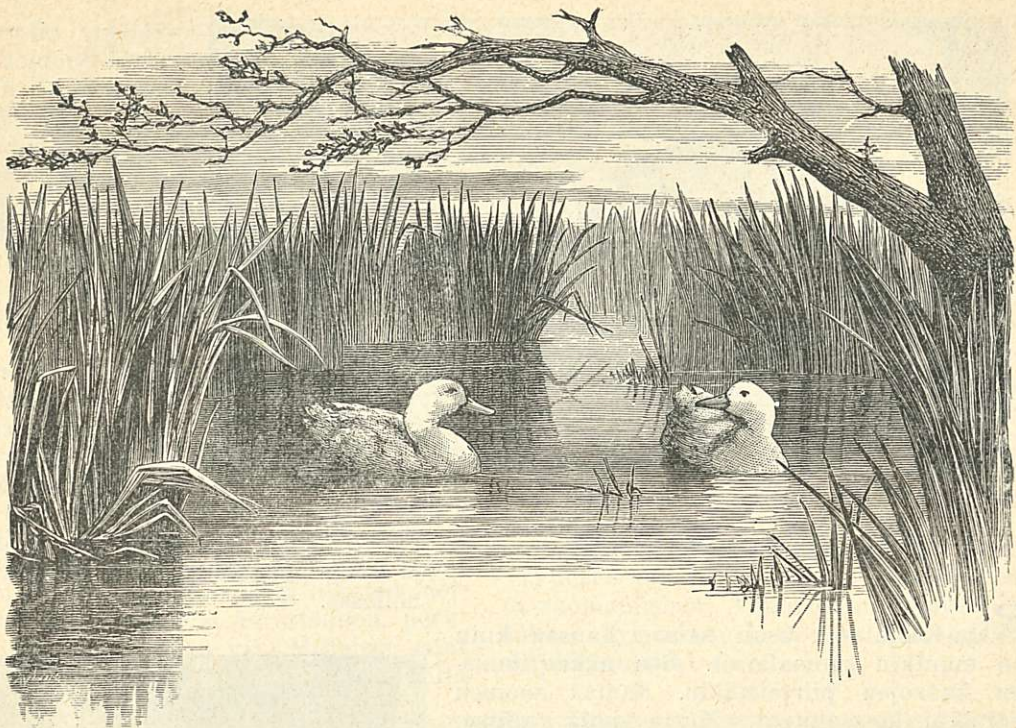
ja usein walitti hän wäsymystä. Tästä tuli äidille suuri murhe ja ahdistus. Neuvoteltuaan lääkärin kanssa, päätti hän lähettää Annikin muutamaksi ajaksi meren rannikolle, erään sijarensa luokse, josta siellä muutamassa pienessä kylässä oli teijää wiettämässä. Ero äidistä oli kylä Annikista ikävä, mutta nähtyään aawan meren ja sen walttoisen hiekkarannan, ihastui hän äärettömästi.

Niin meri — kuinka janomatoman waltawa se ontaan! Ohana silloin, kun se tyynenä lepää ja kamala silloin, kun se myrskyssä ärjyy. Mutta waiffa „aallot meresssä ovat suuret“, niin „on Herrawielä wälewämpi korkeudessa“.

Laajan meren rannalla jai nyt pikku Annikki teijäänsä wiettää, jai kylpeä joka päivä sen suolaisessa wedessä, jai

päiwälaudet leikitellä sen hietiköllä, ja kotea raittien meritulten wirtistawaa wimaa. Eikä aiakaan, niin jo alkoi postien puna palata, entinen hilpeä mieli niimitään, ja äidillä oli täysi syysalla tyytywäinen myöskin käsivartien wahwuuteen.

Kuwasamme näemme pikku Annikin Saimijerkkuineen jäähywäisiä jättämässä rakkaatitullelle merelle. Saimi nosti jerkkunsä, joka herttaisen olentonsä muoksi hänellekin oli käynyt rakkaatitit, talastaja-Zuhon wenheen tokkaan. Siinä hänet nyt näemme jälleen terweenä ja reippaana. Ettekö luule, että äitikin on tyytywäinen Annikin sä ulkomuotoon, kun hän tottiin palaa?

Kevät.

Jo joutui kevät Suomehen!
Tuo lasten riemu parhain;
Jo puhkee kukat tuomehen,
Ja joutuu aika marjain.

Kas koivut uudet lehdet saa,
Ja niityt vihannoivat.
Ja käki armas kukahtaa,
Ja paimenpillit soivat.

Ja pikku lintu laulellen
Nyt pesän sorjan laatii,
Ja länsituuli lainosen
Jo loiskumahan vaatii.

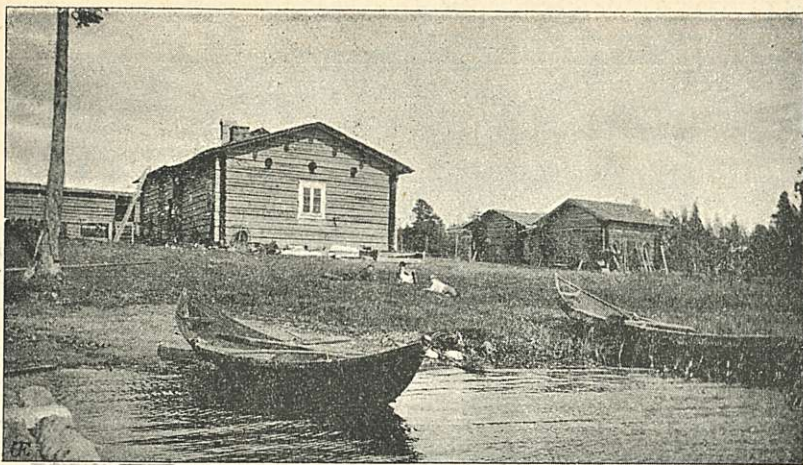
Mut kenpä kevään tulla suo?
Ken antaa päivän loistaa?
Ken uudet lehdet, kukat luo,
Ja talven tuiman poistaa?

Sen tekee Isä taivahan;
Hän lempii lapsiansa.
Hän antaa armon runsahan,
Hän holhoo rakkaitansa.

Siis kiittäkäämme iloiten
Nyt Herraa Jumalaamme,
Kun kevään soi Hän Suomehen,
Ja riemuella saamme!

H. S.

Kuvia Karjalasta.

Raja-Karjalassa asuu samaa kansaa kuin me muutkin suomalaiset. Sen näkee ihmisten kasvojen piirteistäkin. Samaa suomen kieltäkin he puhuvat. Mutta siellä vallitsevat toiset tavat ja toisellaiset olot kuin muussa Suomessa. Sen helposti huomaa katsellessaan teitä ja polkuja, ihmisten asuntoja, peltoja ja niittyjä, työkaluja ja työtapoja.

Raja-Karjalassa asuvat ihmiset saman katon alla kuin lehmät ja muu karja. Suuri tietämättömyys ja synkeä taikausko pimittää mieliä monin paikoin. Mikä suuri armo ja etu elää lapsena maassa, jossa Jumalan sanaa niin selkeästi opetetaan sekä kirkkoissa että kouluissa. Oletteko lapset kiittäneet Jumalaa, että saatte käydä koulua ja oppia niin paljon hyvää? Ettekö tahdo vastedes rukouksiinne sulkea kaikkia noita lapsia, jotka asuvat vielä raivaamattomissa korvissa, tietämien taivalten takana? Rukoilkaa, että Jumala antaisi heillekin opettajia, jotka opettaisivat heitä tuntemaan Jesusta, syntisten Vapahtajaa.

Ensimmäisessä kuvassamme näemme karjalaisen talon ja seuraavassa Lentiiran kylän rikkaimman talon vanhan isännän seisovan

ovella tähystelmässä Suomen vieraita, jotka hänen vanhoissa, Pietarista aikoinaan ostetuissa vaunuissaan, ovat lähteneet ajamaan syvemmälle Karjalaan, »niin pitkälle kuin tietä piisaa». Ukko Paavo Hötönen on vieraanvarainen isäntä, kuten kaikki karjalaiset. Kymmenenkin lasia »tjuajua»

(= teetä) on monen vieraan täytynyt juoda hänen kanssansa pakinoidessa ja kylän parahinta runolaulajaa kuunnellussa.

Paavon vaunuissa istuu kaksi suomalaista, jotka ovat tulleet Karjalan kansaa katsomaan ja sen kalavesiä ja metsästysmaita kokemaan. Surumielisesti kohisevat kosket ja valittaan huojuvat hongat noilla suurilla salomailla. Ainoastaan 33 virstaa saavat nuo suomalaiset vaunuissa ajaa; siihen loppuu maantie. Siitä alkavat metsäpolut ja kapulasillat äärettömien, perkaamattomien soitten yli. Millaiset salot ja millaiset asunnot Raja-Karjalan saloilla on, sen näkee neljännessä kuvastamme. Se on hauska kuva, joka osoittaa, millaiset suomalaisten vanhimmat asunnot ja aitat olivat. Lähellä kalaisaa koskea ja keskellä synkkää saloa on tuossa niin sanottu »sauna», jota kalastajat, metsästäjät ja puunkakkaajat käyttävät suojanaan ja asuntonaan. Siinä on maaperä lattiana ja kiviroukkio tulisijana. Savu menee ovesta ulos. Ikkunoita ei ole, eikä siellä voi suorana seistä, niin on matala.

Vaan mikäs se on tuo omi-
tuinen laitos tuossa korkean

kannon päässä saunan edustalla? Se on saunan haltijain aitta eli »lava». Sinne ylös kätketään kalat, metsänriista ja muut eväät, etteivät sudet, karhut tai ilvekset saisi ihmisten maatessa tai työssä ollessa käydä niitä maistelemassa.

Saloilla kohtaa Raja-Karjalassa usein suuria puita, joihin karhujen pääkalloja, peuran sarvia y. m. sellaista on ripustettu. Ne ovat uhripuita; niiden juurella monesti vieläkin uhrataan samoin kuin suomalaiset pakanuuden aikana tekivät. Siellä ovat myöskin metsät riistasta rikkaat. Siellä kontio, korven kuningas, asuntoa pitää, siellä komeat hirvet, peurat y. m. täydessä vapaudessaan eläköivät — muista pienemmistä eläimistä puhumattakaan.

Vuosisatoja on Raja-Karjala jälellä muista suomalaisista. Valistakoon valkeus Jeesuksen Kristuksen kasvoista karjalaisille veljillemmekin!

Mipä paimenten olla?

*Mipä meidän paimenien
Kupa karjan kaitsijoiin? —
Ei ole paha paimenien,
Pah' ei karjan kaitsijoiin;
Kiikumma joka kivellä,
Laulamma joka mäellä,
Joka suolla soittellemma,
Lyömmä leikkiä aholla,
Syömmä maalta mansikoita,
Ja juomma joesta vettä.
Marjat kasvon kaunistavi,
Puolukat punertelevi,
Vesi ei voimoa vähennä
Jokivesi ei varsinkana.*

(Kanteletar.)

*„Jo tulenki, jo tulenki,
Jo tulenki kotihini.
Joko on kylpy joutumassa,
Joko saatu saunavettä? . . .
Ptru Kirjo, ptru Karjo,
Ptruu haikia Haluna! . . .
Jo tulenki, jo tulenki,
Jo tulenki, jo, jo.“*

(Kanteletar.)

Jänis.

Kaikki Suomen lapset tuntevat varmaan jäniksen; eleleehän se Hankoniemeltä Lapin tuntureille, Venäjän rajalta aina Pohjanlahden rantamille asti. Metsäseuduissa, kanervakankailla, korkeilla tuntureilla, laajoilla alangoilla — kaikkialla se yhtä hyvin viihtyy. Kun viljavainiot kesällä korkeina lainehtivat, oleskelee jänö mieluummin siellä; mutta palaa jälleen metsään, kun vilja on leikattu. Talvella tekee jänö-parka usein suuria vahingoita, se näet nakertaa kuoren hedelmäpuista ja turmelee rukiin oraat.

Ellei jänistä säikytetä, niin nukkuu se koko päivän ja lähtee vasta illan suussa liikkeelle ravintoa etsimään. Lepopaikakseen kaivaa se itselleen kuopan

joko pellolle, ojaan kivien väliin, tahi pensaiden alle. Kesällä kääntää se päänsä pohjoiseen ja talvella etelään. Jänis näet pelkää yhtä paljon kesäisen auringon paahtoa kuin talven hyytävää pohjatuulta.

Jänis on suuri pelkuri. Pienikin ripsaus säikähdyttää jänöparkaa niin, että se täyttää laukkaa karkaa pakoon. Säikähdyksissään näyttävät puput tässä kuvasammekin olevan. Katsokaa vaan, kuinka ne toinen toisensa yli hypäten koettavat piiloutua onttoon puuhun.

Oletteko kuulleet puhuttavan jäniksen varovaisuudesta? Se näet ei koskaan asetu lepäämään suorastaan siihen paikkaan, johon se aikoo, vaan juoksee ensin kappaleen matkaa ohi paikan, palaa sitte samoja jälkiä, poikkeaa jälleen sivutse, tekee sitte hyppäyksiä ja hyppyjä sinne tänne, kunnes vihdoinkin pisin loikkaus auttaa sen aiottuun lepopaikkaan. Syytäpä onkin pupuparalla olla varovainen, sillä on näet monta vihollista, pahin niistä kumminkin ihminen, joka usein armottomasti, vaan pelkäksi huvikseen, ärsyttää koiransa sen kimppuun ja sitte sen pyssynsä luodilla lävistää.

Majava.

Poika ja lintu.

Sai poika kerran lintusen
niin pienen laulusuun,
mi kiikkui päällä pensasten
ja oksasilla puun.

Hän linnun kätkee pivoon
ja oitis kotiin juoksee:
„Oi, äiti, mulla lintu on,
ma salaa pääsin luokse!“

Hän avaa käden pienoisen
vaan lintu lennä ei:
jo kylmänä on ruumis sen,
ja kuolo laulun vei.

Käy itkuun pieni metsämies
kun poissa, pois on henki
— ja itkee, itkee rukaties
nyt lapset lintusenki . . .

Ja alla kotipihlajan
nyt linnun hauta on,
sen helmaan nurmen tuoksuvan
loi poika onneton.

V. J.

Japani, „kukkain maa“.

Japania on kutsuttu »aurion nousun maaksi» — yhtä hyvin sitä saattaisi kutsua »kukkain maaksi», niin tavaton on sen kukkain rikkaus. Mutta Jumala onkin antanut tälle maalle erinomaisen ihanan ja suopean ilmanalan. Jo helmikuussa maa vihannoipi; maalisi- ja huhtikuussa on se kaikkialla ihanain kukkain verhoama. Palmut ja banaanipuut siellä viihtyvät ja kaikkinaisten etelä-hedelmäpuitten kukat täyttävät ilman suloisella tuoksullaan.

Mutta ei siinä kyllä, että maa on niin hedelmällinen ja ilmanala niin suopea; asukkaat ovat vielä erinomaisella ahkeruudellaan ja taidollaan saattaneet sen semmoiseen kukoistuksen tilaan, että se kaikkialla on viljelty kuin ihanin puutarha. Suurta ihmettelyä herättää eurooppalaisessakin japanilaisten kukkain viljelys, jota kukkasmarkkinain aikana on tilaisuudessa näkemään koko laajuudessaan. Silloin ovat kukat

valloittaneet alaa melkein kaikilta muilta kauppatavaroilta ja kadut ovat kokonaan kukkain vallassa. Omituisuutena näillä markkinoilla ovat kaikellaiset vaivaiskasvit, joita japanilaiset näkevät erityisesti suosivan. Kuvassammekin on niitä muutamia nähtävinä.

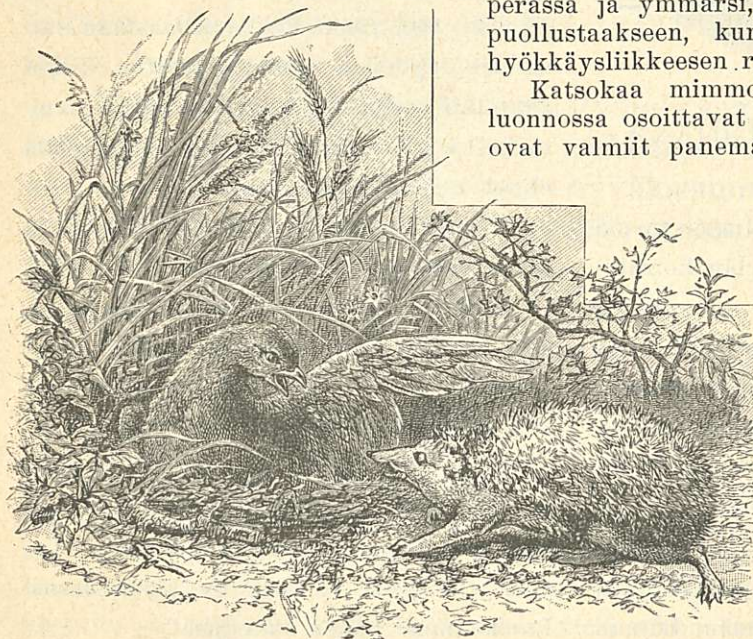
Mutta tässä »aurion nousun maassa», joka ulkonaisesti on niin ihana, melkein paratiisimainen kavullisuutensa puolesta, tässä maassa vallitsee vielä pimeys ihmisten sydämissä. Kristus, vanhurskauden aurinko, ei ole siellä päässyt nousemaan. Aamunkoittoa siellä tosin ennustaa se seikka, että japanilaiset ovat alkaneet vastaanottaa evankeliumia, jota heillekin lähetyssaarnaajat tarjoavat. Mutta koko asukasluokun verrattuina ovat nämä vielä ani harvat. Rukoilkaamme, että Vanhurskauden aurinko, Kristus, pääsisi valaisemaan myöskin japanilaisia!

Peltokanan rakkaus ja urhoollisuus.

Eräs luonnonystävä, joka kerran myöhään illalla oli kävelemässä pelloillaan, kuuli korkeasta heinikosta outoa ääntä. Hän alkoi kulkea varovasti ääntä kohti ja huomasi silloin kuinka muuan siili koetti karkoittaa peltokanaa pesästään (katso kuvaa) saadakseen herkutella sen munilla. Peltokana-parka puolustautui urhoollisesti ja koki siivillään ahkerasti pieksäen karkoittaa vihollistaan. Ystävämme ryhtyi silloin auttamaan lintua ja vieritti kävelykeppinsä koukun avulla siilin syrjään, jotta emoparka pääsi rauhaan.

Sitten hän piti tarkasti silmällä lintua pesässään ja käveli usein pesän läheisyyteen katsomaan, että kaikki oli siellä niinkuin olla piti. Mutta kun hän eräänä iltana niinikään lähestyi pesää ja oli, varomattomasti kyllä, ottanut pienen koiransa mukaansa, niin syöksähti peltokana äkkiä esille heinikosta, kävi koiran kimppuun ja alkoi sitä pieksää siivillään ja hakata nokallaan semmoisella voimalla, että koiran täytyi lähteä pakosalle, mutta vielä sittenkin ajoi se koiraa takaa kapaleen matkaa. Ystävämme huomasi sitte koko parven poikasia rientävän emonsa perässä ja ymmärsi, että se olikin poikasiaan puollustaakseen, kun urhoollinen äiti tuohon hyökkäysliikkeeseen ryhtyi.

Katsokaa minmoista rakkautta eläimetkin luonnossa osoittavat pienokaisiaan kohtaan! He ovat valmiit panemaan oman henkensäkin alttiiksi heidän edestään. Eikös siis suuri Jumalamme ja Luojamme, joka senkaltaisen tunteen on eläimiinkin istuttanut, olisi valmis meitäkin kaikissa vaaroissa tukemaan ja auttamaan. Kyllä varmaan! Turvatkaamme siis Häneen aina ja kaikessa!

Susi revonraudoissa.

Susi liikkui vaanien Takamäen torpan tienoilla. Yksi ja toinen kylän koirakin oli jo sen uhriksi joutunut. Jopa se yhtenä yönä yritti viedä torpan uskollisen Hallinkin. Mutta tämäpä nosti semmoisen mellakan, että torpan väki ehti häntään ja silloin susi luikki pakoon metsän suojaan. Toista päällekkarkausta ei torpan väki enää odottanut, vaan renki Pekka ja torpan vanhin poika, 15 vuotias Matti, virittivät revon raudat metsän laitaan.

Seuraavana aamuna olivat kumminkin raudat poissa, mutta veriset jäljet viitoivat tien, minne peto rautoineen oli kadonnut. Eikä se onneton ollut pitkälle jaksanutkaan. Mutta vaikka haavoitettuna ja satimessa irvisteli se vieläkin niin ilkeästi, että renki Pekka ainoastaan vatsallaan ryömien uskalsi tarttua kiinni rautoihin, estääkseen saalista enään etemmäksi karkaamasta, kunnes Matti-poika ehtisi aseensa hausta palata.

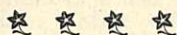
Pedolle annettiin sitte kuolinisku ja seutu vapautui siitä pelvosta.

Rakkaat lapset, on todellakin kamalaa, kun metsän verenhimoiset pedot meitä väijyvät, mutta nämä eivät sittenkään ole vaarallisimmat vihollisemme. Paljon vaarallisempi on synti, joka väijyy sydämemme ovella, uhaten syöstä surman suuhun sekä ruumiimme että sielumme. Tämän vihollisen voittaja on yksin Jesus. Paetkaamme hänen turviinsa!

Jumala kuulee rukouksen.

Toini S. sai kerran vaikeanlaisen haavan jalkaansa. Sen johdosta hän makasi pitkän aikaa vuoteessa tuskissa ja usein kovassa kuumeessa. Vihdoin lääkäri vakuutti, että ainoa paranemisen keino olisi leikata jalka pois. Tämä tuomio tuotti suuren tuskan sekä lapselle että äidille. Kun sitte Toini jäi yksin, rukoili hän kyynelsilmin: »Rakas Vapahtaja, älä salli heidän leikata pois minun jalkaani; olethan sinä parantanut niin monta sairasta, paranna myös minunkin jalkani!» Sen jälkeen lapsi oli levollinen ja nukkui rauhassa. Ja kun lääkäri tuli seuraavana aamuna leikkausta toimeenpanemaan, niin hämmästytti häntä suuresti se muutos parempaan päin, mikä lapsessa oli tapahtunut. Leikkauksesta ei tietysti sillä kertaa mitään tullut, eikä jälkeempäkään, sillä vähitellen Toini parani kokonaan.

Mimmoisia ihmeellisiä asioita Jumala saattaisikaan meidänkin suhteemme vaikuttaa, jos me vaan enemmän käyttäisimme hyväksemme sitä etuoikeutta, jonka Jumala meille rukouksessa on tarjonnut!

Elsan rukous.

»Rakas, hyvä Vapahtaja, minä olen paha», rukoili pikku Elsa kyyneleet silmissä. — — — »Äiti sen minulle sanoi tänään. Etkö sinä voi tehdä minua hyväksi ja ottaa pois paha minusta? Ja», ikäänkuin vähän epäillen, jatkoi hän, »ellei se ensi kerralla onnistu, niin koeta, hyvä Jesus, vielä toisen kerran».

Kuinka saatamme rakastaa sitä, jota emme ole nähneet?

Jaakolla oli läksynä ensimmäinen käsky. Hän luki useampia kertoja läpi käskyn sanat sekä Lutherin selityksen ja näytti sangen miettiväiseltä. Vihdoin kääntyi hän isänsä puoleen, joka istui samassa huoneessa ja kysyi:

»Isä, kuinka saatamme rakastaa sitä, jota emme ole nähneet?»

»Keneltä sait tuon hauskan puuhovosi?» kysyi isä vastaukseksi.

»Senhän Kaarlo-setä antoi», vastasi Jaakko.

»Rakastatko Kaarlo-setää?»

»Kyllä, paljon!» vastasi Jaakko ilosta loistavin silmin.

»Oletko nähnyt Kaarlo-setää?»

»En, mutta lupasihan setä tulla meille kesällä. Sitte meillä on hauska!»

»Mutta kuinka voit rakastaa Kaarlo-setää, vaikket ole koskaan häntä nähnyt?»

»Oi, hän on ollut niin hyvä minulle!» sanoi poikanen lämpymästi. »Hän on antanut minulle tämän hevosen, sen ison kuvakirjani ja paljon muuta ja sitte hän on kirjoittanut niin kauniita, ystävällisiä kirjeitä. Sitäpäitse olet sinä kertonut niin paljon Kaarlo-sedästä, että olisipa se kumma, ellen häntä rakastaisi.»

»Sinä siis uskot, mitä minä olen sinulle kertonut sedästä?»

Jaakko loi kummastuneen katseen isäänsä ja sanoi: »tietysti!»

»Etkö tästä ymmärrä», jatkoi isä, »että saatamme rakastaa sitä, jota emme näekään. Ruumiillisilla silmillämme emme tosin ole nähneet Jumalaa, mutta me uskomme todeksi profeettain ja apostolien todistuksen Hänestä Raamatussamme. Sitäpäitse me saamme vastaanottaa Hänen lahjojaan joka päivä — niin, jopa joka hetki, kuinka siis voisimme muuta kuin rakastaa semmoista Jumalaa, joka pitää meistä niin erinomaista huolta. Sinä iloitset siitä, että Kaarlo-setä tulee luoksemme kesällä. Mutta tiedätkö, että Jesus on luvannut hakea meidät kotiinsa, jossa saamme nähdä Hänet semmoisena kuin Hän on, jos uskossa olemme Hänet Vahtaajaksemme omistaneet.»

»Jota te rakastatte, vaikka ette Häntä näe, jonka päälle te myös uskotte, ehkette Häntä nyt näe, niin te kuitenkin saatte iloita sanomattomalla ja kunniallisella ilolla, ja käsitätte teidän uskonne lopun, sielunne autuuden». (1 Piet. 1, 8, 9).

Jumalan apu merihädässä.

Muuan Norjalainen laiva, joka oli matkalla Englantiin, huomasi eräänä päivänä jonkun esineen kaukana kelluvan veden pinnalla. Kapteeni otti kaukoputkensa tarkemmin tutkiakseen tuota esinettä ja antoi heti käskyn ohjata laiva esinettä kohti. Jonkun ajan kuluttua saivatkin he nähdä, että tuo esine oli venhe ja että sen pohjalla makasi poika, joka näytti nukkuvan. Merimiehet huusivat pojalle; mutta hän ei herännyt. Vasta sitte, kun he heittivät halon venheeseen, heräsi poika kolinasta. Sitte he heittivät pojalle myös köyden, jonka hän sitoi ympärilleen. Mutta poikaparka oli jo niin näännyksissä, että tuo pieni voimain ponnistus vei hänet tainnoksiin, jossa tilassa hän sitte nostettiin laivaankin. Siellä hänen jäykistynyttä, kylmää ruumistaan hoidettiin mitä hellim-

min. Vihdoin hän aukaisikin silmänsä ja palasi vähitellen tajuntaansa. Kun ravinto ja huolellinen hoito olivat hänen voimiaan vähän virkistäneet, kertoi hän seuraavaa:

Hänellä oli koti Englannissa ja hän rakasti

Jumalan sanaa. Eräänä päivänä istui hän meren rannalla ja luki Raamattuaan. Silloin saapui sinne myös joukko vallattomia poikia ja alkoi häntä pilkata senvuoksi, että hän luki Raamattua. Välttääkseen heitä hyppäsi poika venheeseen, joka oli kiinnitetty lähellä olevaan laituriin. Mutta kiusaajat riensivät jälestä, irroittivat venheen ja työnsivät sen vesille. Oli juuri pakovesi, poika kyllä tarttui airoihin ja taisteli virtaa vastaan, mutta turhaan! Virta

ja aallot olivat häntä väkivämmät ja hän yhä vaan loittoni kotirannasta. Kaksipäivää ja kaksi yötä oli hän nyt ajelehtinut aavalla merellä ilman ruokaa, ilman juomaa ja vilusta väristen. Nyt kun hän jo jättäytyi kuolemaan, lähetti Jumala avun.

Rakkaat lapset, eikö Jesus Kristus ole todellakin sama eilen, tä-

näpäivänä ja iankaikkisesti. Hän, joka muinoin lausui merelle »vaikene ja ole ääneti» sekä pelasti siten opetuslapsensa merihädästä, Hän on sama voimassa ja rakkaudessa vielä nytkin.

Robert Noble ja hänen Raamattunsa.

Robert Noble oli vielä koulupoika, kun hänen sisarensa oli menossa Afrikaan lähetyssaarnaajan puolisona. Lähtöpäivänä kiihuhti sisar warhain aamulla welfensä huoneeseen jäähyväisiä heittämään. Wel oli vielä wuoteellaan. Nopeasti häntä suudeltuaan lausui sisar: »Hywästi ratas Robert! Lue Raamattua! Lue Raamattua!» Nämä olivat sisaren viimeiset sanat.

Keljäyhmentä wuotta tämän jälkeen makasi eräs lähetyssaarnaaja Intiassa kuolinwuoteellaan. Hän oli tehnyt työtä Jumalan waltakunnan lewit-

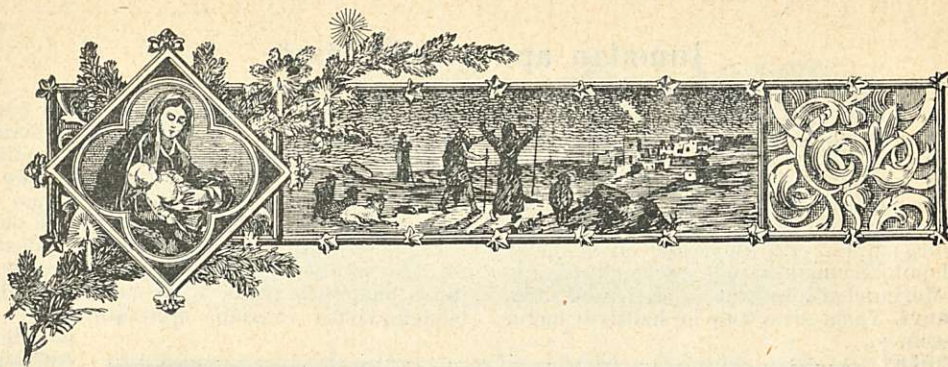
tämiseksi korkeampain kansaluoffain poikasten kesellä. Nyt oli hänen työpäivänsä päättymäisillään. Silloin joku häneltä kysyi:

»Olen tuullut, että sisarenne viimeinen pyyntö jaattoi teitä Raamattua lufemaan, onko se totta?»

»Totta on», wastasi kuolewa; »hän kästi minua lufemaan Raamattua — minä olen tehnyt niin.»

Sitten woi laskea mitä siunaus on wuotanut tuosta sisaren tehoituksesta: »Lue Raamattua! Ja senvuoksi mekin tehoitamme kaikkia nuoria lufitoitamme: »Lufekaa Raamattua!»

Betlehemin kedolla.

Betlehemin kedolla mikä loiste suuri ...
 Yöhön synkkään kajastaa valo taivaan juuri.
 Hämmästyen paimenet lästä säikähtääpi
 Herran pyhä kirkkaus heidät piirittääpi.

Betlehemin kedolla mikä valon välke!
 Mikä soiton suloisuus, enkelkuoroin helke!
 Sotajoukot taivahan laulaa riemusuulla
 Suurta ilosanomaa kansan kaiken
 kuulla.

Betlehemin kedolla sana suuri soi,
 Sydämihin paimenten tungeta se voipi.
 Poijes pelko, hämmästy! — kuului sana
 heille, —
 Raupungissa Davidin syntyi herra
 teille!

Betlehemin kedolla riemu mielet täyttää.
 Päivä uusi ihana koittavan nyt näyttää.
 Jumalalle kunnia! Rauha maassa
 olkoon!

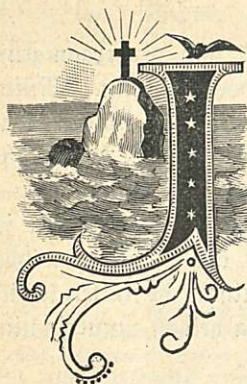
Hyvä tahto taivahan ihmisille tulkoon!

Betlehemin kedolla yö on hälvennynnä,
 Yöhyt suuri juhlaista, jolloin syntynynnä
 Vapahtaja syntisten ompe. — Päivyt loistaa,
 Pyhä päiväyt Jumalan, murheet maasta poistaa.

Betlehemin kedolta laulu enkelitten
 Rautta kaiken maailman kaikonut on sitten,
 Raikuu yöstä pyhästä Betlehemin Herran,
 Jouluaamun koittohon taivahassa kerran.

Silma Suomalainen.

Erään lesken jouluaatto.

ofo olet kotona Wäinö?"
kyysi kurrjannäköinen,
wuoteessaan lepäävä
sairas waimo pojat-
taan, joka juuri astui
huoneeseen.

"Jo, äiti, tehdas sul-
jetaan työn puutteen
tähten tästälähtien jo
klo 4", wastasi poika,
näöltään noin 17 wuotias
nuorukainen.
"Kohda kai sieltä loppunee työ kokonaan-
kin, lienee parasta ajoissa jo katjella toista työ-
paikkaa", jatkoi poika ja heitti muutaman
puukapulan uuniin.

"Mä lapseni pane niin paljon", waroit-
teli äiti, waiffa hän wilusta melkein wäriä.

"Tahtoisiin sinulle wäähän kahwiakin läm-
mittää, muutenhan aiwan palellut; täällä
on kylmä kuin kadulla. Oi, äiti, lieneekö
ensinkään Jumalaa tairwaassa, muuten..."
ja Wäinö pusrkasti katkeraan itkuun.

"Wäinö, rakas lapseni, älä puhu noin,
se koskee sydämeeni enemmän kuin kylmä,
nälkä ja kiuwut". Nämä sanat, jotka äiti
lausui murheellisella äänellä, sattuiwot sy-
wään nuorukaisen sydämeen.

"Mitä rakas", nyyhkytti hän, "koko yön
minä rukoilin Jumalaa ja odotin apua tä-
nään, mutta kuitenkin on hätä nyt suurempi
kuin koskaan. Miten tämä päättyy?"

"Niinkuin Jumala tahtoo", lohdutti äiti.
"Odota waan, poikani, ei hätä ole suurempi
kuin auttaja. Se Jumala, joka lähetti kor-
pit ruokkimaan Eliasta elää vieläkin ja on
walmis auttamaan. Ja Wäinö", jatkoi hän

liikutuksella, "sinulle jää rikas perintö: isän
ja äidin siunaus".

Näin oli äiti ennenkin lohdutellut poi-
kaansa, joka warjinkin suri sitä, ettei hän
woinut hankkia sairaa äidilleen tarpeellista
hoitoa ja rawitsemaa ruokaa. Murheellisella
miehellä läksi Wäinö senwuoksi seuraawanakin
aamuna työpaikkaansa ja äiti jäi kuten en-
nenkin yksin wuoteeseensa.

Mutta aamupäiwällä raotti owea aiwan
odottamatta muuan neiti, joka kysyi: "Muuko
Hiltusen perhe tässä?" "Ei asu", wastasi
heikko ääni wuoteesta. Neiti oli juuri sul-
kemaisillaan owen, mutta nähdessään sisällä
wallittsewan kurrjuuden aukaisikin sen kuiten-
kin jälleen ja astui sairaan wuoteen ääreen,
kysyen osaa-ottawaisesti: "Oletteko sairas?"
ja "Miwän yksinkö te täällä olette?" — "En
aina", wastasi sairas, "ainoastaan silloin
kun poikani on työssä".

"Kuinka kauan olette sairastanut?"

"Kaksi wuotta", huokasi sairas.

"Oi, kuinka kauan, kuka teitä hoitaa?"

"Poikani", — ja wähitellen tyhjensi leski-
parka tuolle osaa-ottawalle wieraalle koko
sydämensä ja kertoi hänelle kaikki puut-
teensa ja hätänsä.

"Eikö teille ole parempaa wuodetta kuin
tämä kowa, epämuikawa?" kysyi wieras vielä.

"Kyllä minulla on ollut, mutta kaikki on
tähtynyt myydy", kuului surullinen wastaus.

"Ettekö ole anonut apua wainwaishoi-
dolta?"

"Emme ole vielä tahtoneet sitä tehdä,
olemme uskoneet Jumalan muutenkin meitä
auttawan", puhui sairas.

„Mitä ihmeellinen Jumalan johdatus, että jouduin aukaisemaan väärän oven et-
siesiäni Hiltusen perhettä. Minä tulen kohta
jälleen, pysykää rohkealla mielellä, Herra ei
anna uskonne joutua häpeään“ ja lämpymästi
wieras tätä sanoessaan puristi sairaan kättä.
Vähtiesjään hän vielä laski kirkkään kaffi-
marffasen pöydälle.

[[Sairaasta tuntui siltä kuin olisi Jumala
lähettänyt enkelinsä taivaasta häntä lohdut-
tamaan ja wirwoittamaan ja warsinkin hä-
nen poikansa uskoa wahvistamaan. Tuskin
jaksoi hän odottaa poikansa kotiintuloa saa-
dakseen kertoa hänelle tätä iloista asiaa. Häm-
mästyksestä aiwan myrkänä kuunteli poika
äitinsä kertomusta, mutta kiitos ja ylistys
kohosi hänen sydämmestään.

Muutaman päivän kuluttua tuli neiti
jälleen ja toi muassaan wirwoittavaa ruo-
kaa sairaalle sekä vähän lisää raha-apua niin
että hätä pakeni muutamaksi viikoksi.

Tuli fitte joulukuun, vuoden pimein kuu-
kausi, waan se kuukausi, joka kuitenkin tuo
tullessaan kirkkaimman valon, mikä koskaan
on maata valaisnut. Kaikki ihmiset iloitsi-
wat joulun tulosta, siltä kumminkin näytti
katjellessa ihmisten wilkasta liikettä kaduilla
ja torilla.

Mutta Wäinö odotti pelwolla ja waris-
tufjella joulujuhlaa. Puute oli suuri, eikä
hän woinut toimittaa sairaalle äidilleen min-
käänlaista joululooa. Epäusko ja toiwotto-
muus pyrkivät senwuoksi jälleen waltaa-
maan hänen sydämensä.

Jo oli jouluaatto käsissä. Uskollinen
äidin sydän huomasi kyllä pojan murheen,
waikka hän koettikin sitä äidiltään salata.

„Wäinö, lueppas minulle jouluewanfe-
liumi“, kehjoitti äiti. „Waikka emme woikaan
antaa toisillemme joululahjoja, niin emme

saa unhottaa Jumalan suurta joululahjaa,
jotka hän Jesuksessa Kristuksessa on meille
lahjoittanut“.

Wäinö otti hyllyltä ison perheraamatun
ja aukaisi Suuffaan ewangeliumin. Mutta
silloin juuri owifin aukesi ja sisälle astui
heidän nuori hymäntelijänsä, tällä kertaa kah-
den towerin seuraamana ja mukanaan —
joulukuusi. Kuusi nostettiin heti pöydälle ja
kohta sai hämmästyntyt äiti poifineen nähdä
kynntilät siihen kiinnitettyinä ja niitten lewit-
tävän ihanaa waloansa heidän muutoin niin
synkkään huoneeseensa.

Mutta ei siinä kyllä. Owen suusta we-
dettiin vielä esille iso kori. Nuori neiti al-
koi tyhjentää sen sisällystä. „Tässä on teille
willainen peite ja vähän liinawaatteita,
tuossa joulupaistia . . . riisiryyniä . . . kah-
wia . . . soferia . . . wehnäleipä, tämän on
äitini itse leiponut“. Kuinka iso se oli ja
kuinka hyvälle se tuoksui!

„Mutta mihin poikanne sai?“ Siifutet-
tuna astui Wäinö esille nurkasta, jonne hän
oli wetäytynyt. „Minulla on teillekin jotakin.
Tämä waatekerta on weljelleni liian pieni,
luulen sen teille sopivan“. Wäinö tahtoi kiittää,
mutta kynneleet tukehduuttiwat hänen äänensä.

„Nyt vielä weisaamme yhdessä“, ehdotti
neiti. Ja heleästi laikui lesken matalassa
majassa „Enkeli taivaan lausui näin“ j. n. e.

Miten ihanaksi muodostui tämä joulu-
aatto köyhässä majassa! Ystävällinen neiti
lupasi vielä toimittaa sairaalle lääkärin apua
sekä säännöllisesti ravitsemaa ruokaa. Wil-
pittömästi äiti ja poika ylistiwät Herraa Hä-
nen armollisesta awustaan ja siunasiwat sitä
wälikappaletta, jonka kautta Herra heille apunsa
jakoi.

„Herra on hyvä ja Hänen laupeu-
tensa pysyy iankaikkisesti!“

„Sano minulle, missä on Betlehemin lapsi?“

Kaukana Afrikan sydämessä paimenteli pieni poika laumaansa. Vaeltaessaan lampai-
neen siellä kukkulain kupeilla yhtyi hän muu-
tamaan toiseen paimeneen, joka jonkun aikaa
oli oleskellut eräällä lähetysasemalla, saanut
siellä Uuden Testamentin ja oppinut sitä luke-
maan. Nyt hän luki kirjastaan pienelle tove-
rilleenkin ja hän luki lapsesta Betlehemin sei-
messä. Kuinka -hämmästyikään toinen poika
nähdessään kirjan ja kuullessaan toverinsa
osaavan sitä lukea! Hän kuunteli tarkkaavai-
sena ja uskoi. Mutta samassa hänen sydäm-
messään syttyi halu saada nähdä Betlehemin
lasta, joka makasi seimessä ja jolle enkelikuoro
veisasi: *Kunnia olkoon Jumalalle korkeu-
dessa, maassa rauha ja ihmisille hyvä tahto*.

»Sano minulle, missä on Betlehemin lapsi?
Saanko minäkin häntä nähdä?» kysyi hän kiih-
keästi.

»Se on Kurumanin lähetysasemalla», vas-
tasi toinen.

»Oletko koskaan nähnyt sitä?»

»En ole, mutta minä tiedän sen olevan
siellä, sillä he puhelevat siellä hänen kanssaan
ja veisaavat hänelle — sen olen kuullut».

Nämä sanat tekivät syvän vaikutuksen pai-
menpoikaan ja hän päätti lähteä Kurumaniin
nähdäkseen lasta omin silmin. Hänellä oli
pitkä taival edessään, monta, monta peninkul-
maa autiota ja kuumaa erämaan tapaista seu-
tua. Mutta perille hän saapui. Myöhään eräänä
lauantai-iltana vastaanotti hänet ystävällisesti
pieneen majaan muuan vaimo, joka oli kään-
tynyt kristinuskoon. Seuraavana aamuna al-
koivat kappelin kello soida, kutsuen kansaa
Herran huoneeseen. Poika ei ymmärtänyt mitä
tämä merkitsi, mutta seurasi kuitenkin ystä-
vällistä emäntäänsä jumalanpalvelukseen. Ihas-
tuksella kuunteli hän siellä ihanaa laulua ja
katseli tarkkaavaisena lähetysaarnajaa, kun
tämä astui esille ja aukaisi Raamattunsa lu-
keakseen siitä. Ja mitä hän luki? Juuri Luuk.

»Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa!»

2, jossa puhutaan lapsesta Betlehemin seimessä. Pieni poika katseli nyt ympärilleen kappelissa

silmillään hakien Betlehemin lasta. Silloin huomasi hän ihanan lapsen, jommoista ei hän koskaan ennen ollut nähnyt; se oli valko-ihoinen, vaaleatukkainen ja sinisilmäinen.

»Tuo on Betlehemin lapsi, tuo on se lapsi, jota olen halunnut nähdä», arveli hän itsekseen. »Vihdoinkin olen sen löytänyt».

Jumalanpalveluksen jälkeen kertoi hänihastuksella emännälleenkin löydöstään. Tämä ei alussa oikein ymmärtänyt, mitä hän tarkoitti, mutta pääsi siitä pian selville. Hän kertoi sitte tuon sinisilmäisen pojan olleen lähetyssaarnaajan lapsen. Ja sitte hän kertoi pienelle vieraalleen kuka Betlehemin lapsi on, mitä Hän on meidän edestämme tehnyt ja missä Hän nyt on. Hän kertoi hänelle Jumalan rakkaudesta, joka on ilmestynyt siinä, että hän lähetti Jesuksen Kristuksen maailmaan, ja kertoi myös Jumalan Pojan kunniaa nyt, Hän kun istuu Isän »oikealla kädellä». Poika uskoi sanan ja oppi rakastamaan Jesusta Vapahtajanaan, vaikkei hän Häntä saanut nähdä.

Sittemmin ei poika enään tahtonut poistua lähetysasemalta, vaan jäi sinne, oppi lukemaan Raamattua ja kasvoi armossa sekä Herramme Jesuksen Kristuksen tuntemisessa.

»Joka etsii, se löytää».

Onnellinen nuorukainen.

Ilta-aurinko valaisi erästä kenttää, joka juuri oli ollut taistelutantereena; sen säteet kohtasivat senvuoksi pelkkää kärsimystä, surua ja kuolemaa.

Lähellä muuanta kanuunaa makasi nuori poika, joka sodassa oli palvellut rummunlyöjänä. Hänen kasvonsa olivat kalpeat, mutta niissä kuvastui rauha. Toisella kädellään puristi hän vieläkin rumpuaan, jota hän oli kunnialla sodassa kantanut. Eräs upseeri, joka kulki ohi ja huomasi nuorukaisen olevan kuolemaisillaan, sanoi ystävällisesti:

— Pelkään, että olet pahasti haavoittunut.
— Kyllä olen, vastasi poika hymyillen, mutta kaikki on hyvin.

— Pelkäätkö kuolemaa? kysyi upseeri.
— Ei, herra eversti, ennen kyllä pelkäsin, mutta en nyt.

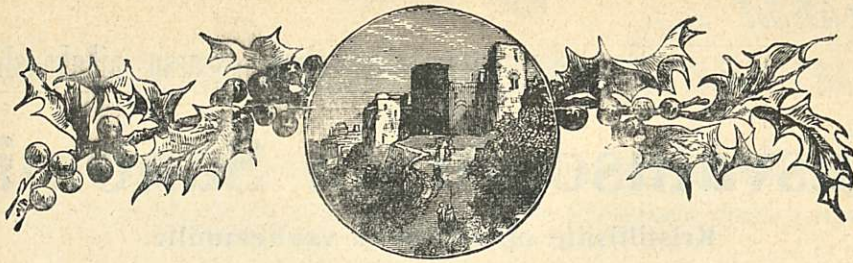
— Minkätähden et nyt?
Vapisevin käsin otti poika taskustaan pienen Raamatun sanoen:

— Äitini antoi tämän minulle kotoa lähtiessäni ja minä lupasin hänelle lukea sitä joka päivä. Olen tehnyt niin ja olen oppinut siitä tuntemaan Herraa Jesusta ja rakastamaan Häntä omana Vapahtajanani. Senvuoksi en nyt enään pelkää kuolemaa.

— Ja nyt sinä kohta saat nähdä Hänet, sanoi upseeri liikutettuna. Voinko sinua jollain tavalla auttaa? Saanko kirjoittaa äidillesi?

— Oi, olkaa niin hyvä, pyysi poika. Sanokaa hänelle, mitä tämä Raamattu on minulle tehnyt ja sanokaa hänelle, että iloitsen toivossa saada kohta nähdä Vapahtajamme kasvoista kasvoihin. Mielelläni olisin vielä kerran tahtonut nähdä äitinikin lempeät kasvot, mutta Herran tahto on toinen.

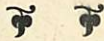
Vähän hetken kuluttua hän ummisti silmänsä, ja juuri kuin aurinko heitti viimeisiä säteitään taistelutantereelle, liiti hänen henkensä

sen Herran tykö, jota hän oli oppinut rakastamaan, ja jonka tykönä *kaikki* taistelu on tauonnut. Siellä vallitsee ikuinen rauha.

Upseeri lausui siunauksen, otti Raamatun ja antoi sen viikon kuluttua omakätisesti nuorukaisen äidille.

Siunattu Raamattu, joka tuottaa meille iloa elämässä ja elämää kuolemassa!

Isäsi kehoitus.

»Anna minulle, poikani (tyttäreni), sydämmesi, ja sinun silmäsi pitääkööt minun tieni». (Sananl. 23, 26.)

Sinä tiedät, että isäsi ja äitisi rakastavat sinua palavasti, kaikesta sydämestään. Mutta tiedätkö, että taivaallinen Isäsi rakastaa sinua vielä enemmän kuin isäsi ja äitisi? Saathan kokea joka päivä Hänen rakkautensa ja hyvyytensä osoituksia. Ja tämä Isä, Hän sanoo sinulle: »Anna minulle sydämmesi» s. o. rakasta minua ja ole minulle kuuliainen ja »Sinun silmäsi pitääkööt minun tieni!» Autuas on se ihminen, joka rakastaa Herran teitä, sillä Herran tiet ovat rakkauten ja lapueuden teitä!

Paras sanoma.

»Mikä on paras sanoma, jonka olette kuulleet?» kysyi opettaja sunnuntaikoulussa.

Kaikkein lasten silmät olivat kiinnitettyt opettajaan ja jokainen näytti olevan valmis vastaamaan. Eräs sitte vastasi: »Että isäni kohta palaa kotiin pitkältä matkalta», joku toinen: »Että saan uudet vaatteet»; kolmas: »Että sain palkinnon kilpahiihdossa» y. m. s. Mutta eräs pieni tyttö sanoi:

»Paras sanoma, jonka olen kuullut, on että Jesus tuli maailmaan syntisiä vapauttamaan».

Kasvatusopillisia Sanomia

Kristillisille opettajille ja vanhemmille.

Ilmestyy kerta kuukaudessa.

Tilaushinta 1 mk. 88 p. *Asiamiehille* 1 mk. 70 p. Venäjällä 80 kop. Amerikassa 2 mk. Viidestä maksetusta vuosikerrasta annetaan kuudes *ilmaiseksi*.

 Liitteenä jaetaan tilaajoilte *ilmaiseksi*:

1. Kuvallinen Lastenlehti sekä 2. Tilapäinen lentolehti Tiedonantoja kristillisen kirjallisuuden ystäville.

Kasvatusopillisten Sanomain * * * * *

Lasten Lehteä

saa erikseen tilata Kasv. op. Sanomain toimitukselta Sortavalassa. Se maksaa ainoastaan 50 p. vuosikerta ja joka 6:s kappale annetaan ilmaiseksi, kun vähintään 10 vuosikertaa tilataan suoraan toimitukselta Sortavalassa. Yksitellen lehteä myös saa tilata, mutta silloin se maksaa 80 p. vuosikerta. 5 vuosikertaa à 65 p. vuosikerta. Suurin alennus siis myönnetään, kun tilataan 10 vuosikertaa.

Lasten Lehti sisältää osviitan Raamatun lukemista varten, pieniä kertomuksia, kauniita kuvia, raamatullisia kysymyksiä, hauskoja lasku- ja nimiarvoituksia j. n. e.

Nuoret lukijamme! Tahdotteko auttaa Lasten Lehden leviämistä siten, että otatte hankkiaksenne sille tilaajia?

Vainojen aikana.

Hugenotin muistelmia. Franskankielisen alkuteoksen mukaan F. BETTEX. Suomensi Samuli S. Sortavala. 253 ss. 8:o Nid. Hinta 2 mk.

Kolme kertomusta: I. Sokea viulunsoittaja. Kirj. ANNETTE IHLE. II. Kuinka Tuomas tuli onnelliseksi. Kirj. JOHANNA SPYRI. III. Iloinen paimenpoika. Kirj. JOHANNA SPYRI. Hinta 1 mk.

Taistelu ja voitto.

Kirj. W. KRAUSSE. Suomennos. 95 s. Hinta 1 mk.

Maanpakolaisena-uskonsa tähden.

Kertomus salzburgilaisten evankelisten vainoista ja kärsimyksistä. Kirjoitti ALBERT LANDENBERGER. Suom. Victor Laine. Hinta 50 p.

* Kertomuksia lähetysalalta. *

Lähetyskirja nuorille tytöille. Hinta 1 mk.

Tilatkaa

Karjalan * * *

Kirjakaupan

Nuorison

kirjallisuutta

120 102 1066

Suom. last. kirj. 2.
Laulan

KARJALAN KIRJAKAUPPA- JA KUSTANNUSLIIKE

PERUSTETTU V. 1899

kristillisen kirjallisuuden kustantamiseksi ja levittämiseksi,

toimii saman päämäärän toteuttamiseksi kuin Sortavalan Evankelinen Seura ja tahtoo etupäässä ystävien välityksellä levittää kustantamiensa kirjoja.

Karjalan Kirjakaupan kustannuksia:

Fabiola eli Katakombien kirkko	2: 50	<i>Sehrenck</i> , Ainoastaan uskon kautta	1: —
Indiaanien maassa	1: 75	<i>Jansen</i> , Terveellinen sana	1: —
Lapsille iloksi , lasten kuvakirja	—: 60	<i>Beskov</i> , Enemmän valoa	—: 85
Historiallisia runoelmia I Pilatus II Piispa Tuomas	—: 75	<i>Hastings</i> , Neljätoista kovaa päähkinää	—: 50
<i>Pestalozzi</i> , Erakon iltahetki	—: 75	Onko Raamattu Jumalan sanaa	—: 35
Salattua , lääkäriin muistikirjasta	1: 25	<i>Bettez</i> , Raamatun ensi lehti	1: —
Tosiasiota muistin toiminnan alalta	—: 40	Mitä näkyy teille Kristuksesta	1: —
Vainojen aikana	2: —	<i>Vaaranen</i> , Kirkkohistoria	2: 75
Taistelu ja voitto	—: 70	Johdatus Pyhän Raamatun kirjoihin	—: 65
Maanpöytä uskonsa tähden	—: 50	<i>Boström</i> , Kasvatusopillinen Sieluoppi	3: —
Kolme kertomusta	1: —	<i>Lillqvist</i> , Diakoniakysymys	1: —
Kertomuksia lähetysalalta	1: —	Kaikki 26 kpl. edellämainittuja kirjoja käte-	
<i>Sheldon</i> , Ainoastaan seitsemän päivää	1: 25	sellä rahalla yhtäaikaa ostettuina	20: —
Flattichin elämäkerta	—: 40		
Oppi Kristuksen rististä , kuvilla	—: 85		

Kuvia Raamatusta.

— 33 suurta kuvaa, 29+45 cm. —

Koko sarjan hinta ainoastaan 3 mk. — 5 kpl. käteisellä rahalla à 2 m. 10: —

Kuvat ovat kekseliäästi kiinnitetyt pyöreään puukapulaan, joten voi kuvasarjan ripustaa kodin seinälle tai luokan eteen sillä tavalla, että kulloinkin näytettävä kuva on päällimmäisenä. Jokaisen kuvan alla on raamatunlausue.

Sarja sisältää 17 kuvaa vanhasta testamentista ja 16 uudesta. Yksityisistä kuvista tulee puitteisiin pantuina kauniita tauluja kodin ja koulun kaunistukseksi.

Pyydetään niitä ystäviä, jotka tahtovat auttaa Karjalan Kirjakaupan kustantamien kirjain levittämistä, lähettämään siitä tieto osoitteella: **Karjalan Kirjakauppa- ja Kustannusliike, Sortavalassa.**

Tilatkaa Sortavalan Evankeliselta Seuralta:

Raamattuita. Lehtikirjasia à 1: 50 sata kpl.
Warneck, Lähetys ja Koulun, Hinta 1 mk. 25 p.
Zeller, Kristillinen Kasvatusoppi. Hinta 2 mk.
Koulun Koraalivirsikirja. Hinta 80 p.
Toivo. Kristillinen Kalenteri, lukuisilla kuvilla. Hinta nid. 1: 25, sid. 1: 50.

Uno von Knorringin lähetyslaitoksen kustannuksista tarjotaan samoin

10 kappaletta kirjaa 9 markalla.

Huom.! Yksitellen ostettuna nousee näiden kirjain hinta 14 mk. 10 p. Näiden kirjain joukosta mainittakoon Oberlinin, Wieselgrenin, Livingstonen ja Bengelin elämäkerrat, Rudin sanoja alttarilta, Zeller Lasten kasvatus, Warneck, Kristiana Kähler, Diakonissa lähetysalalla j. n. e.

OPAS opetusvälikappaleiden hankkimista varten kansakouluihin saatavissa Karjalan Kirjakaupasta Sortavalassa. Sisältää myöskin tietoja valtioavusta, jota kansakouluille myönnetään erityisten opetusvälikappaleiden hankkimisen helpottamiseksi.

Indiaanien maassa.

Erityisesti edulliset ehdot

myöntää *Karjalan Kirjakauppa* niille, jotka levittävät seuraavaa

Kolmea uutta kirjaa:

- I. **Indiaanien maassa.** Hinta 1: 75.
- II. **Lapsille iloksi,** lasten kuvakirja. Hinta 60 p.
- III. **Tosiasiota muistin toiminnan alalta.** Kirjoittanut Pastori J. D. KILBURN. Hinta 40 p.

Kristillisen kirjallisuuden levittämistä lämpimästi harrastavan ystävän erityisen myötävaikutuksen kautta on Karjalan Kirjakauppa tilaisuudessa yllämainitun kirjasarjan levittäjille antamaan

Kahdesta maksetusta kappaleesta aina yhden ilmaiseksi.

Siis: Joka tilaa 2 kappaletta
saa 3 kappaletta. ㊦㊦㊦

